

LAIMINGOS PABAIGOS PAŽADAS

*Kai meilė
atima protą*
VICTORIA
DAHL

 svajonių knygos

knjgite.lt

Victoria Dahl

KAI MEILĖ ATIMA PROTA

Romanas

Versta iš: Victoria Dahl, Crazy for Love, Harlequin Books, 2010

© Victoria Dahl, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Agnė Kriščiukaiytė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2013

© Shutterstock.com, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-652-8

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

*Šią knygą, žinoma, skiriu Bilui. Ačiū,
kad visada rūpiniesi manimi.*

1

Nuo vandenyno tiško šalti purlai, Kloja Turner sėdėjo prisimerkusi ir stebėjusi į nesvetingus, banguojančius vandenius. Odą gaivino vėjas. Keltas nūrė į bangą, ir vanduo pakilo, tarytum kėsindamasis įsitraukti Kloją gelmėn. Ji loštelėjo galvą, lyg norėdama išsisukti nuo šlapios letenos. Nespėjo atsipeikėti iš baimės, kai laivas pakilo ant kitos bangos keteros. Audra užklupo iš giedro dangaus. Kloją kama vo nuojauta, kad viskas gali baigtis labai blogai.

Grakšti ranka suėmė jos petį ir spustelėjo, siūlydama paguodą.

- Tikriausiai čia ir žūsime, - sumurmėjo Kloja.
- Dėl Dievo meilės, Kloja, mes sukništame

kelte! Atsikvošėk.

Ji dėbtelėjo į geriausią draugę Dženę.

- Prasadėjo audra. O mes vidury vandenyno!

- Visų pirma, mes ką tik išplaukėme iš įlankos. Antra, pažvelk į tą devynmetį vaiką - ši diena yra geriausia jo gyvenime!

Keltą kilstelėjo dar viena audringos jūros banga, Klojos širdis nusirito į kulnus. Vaikigalis net suklykė iš laimės.

- Pusgalvis, - pažvelgusi jo pusėn suniurzgėjo Kloja.

Dženė vėl pliaukštelėjo jai per petį.

- Jeigu tave išgirstų koks reporteris, būtų gailas.

- Kelte jie manęs neieškos. Argi ne dėl to leidomės plaukti tiesiai į audros sukurį?

- Tai gražiai elkis, nes pati pakviesiu jus čia.

Kloja gūžtelėjo pečiais ir nusibraukė nuo veido permirkusią rudų plaukų sruogą.

- Kai pasidažysi lūpas ir imsi demonstruoti savo iškirptę, iškart suprasiu, kad jų lauki.

Draugės lūpų kampučiai pakilo į viršų.

- Praeitą šeštadienį atrodžiau viliojamai.

Kloja taip pat nusišypsojo.

- Taip. Ypač tada, kai delnu uždengei fotoaparato objektyvą ir sušukai: *Ji ne koks gyvūnas!*

- O Dieve, - sudejavo Dženė ir ta pačia ranka užsidengė veidą. - Vis dar sunku patikėti, kas įvyko. Tikras chaosas!

- Gera žinia, kad skambino iš Londono devyniolikto amžiaus išsigimėlių cirko - jie pasiūlė man garbės pakylą. Sako, galėsiu pasilikti pusę visų monetų, kuriomis mane apmėtys žiūrovai.

Dženė nusipurtė, neperpučiamos striukės kapišonas nuslydo nuo galvos ir atidengė jos dailius šviesius plaukus.

- Tau niekada nepabos šis pokštas, ar ne?

- Niekada.

Nustojusi juoktis Kloja žvilgtelėjo per petį ir pamatė Virdžinijos pakrantę.

- Kaip manai, jie mus seka?

- Fotografai? - Dženė susirūpinusi prisimerkė, ir Kloja pasijuto kvailai. Juk net automobilis viršijęs greitį nesivijo jų nuo Ričmondo. Joks juodas autobusiukas nestabtelėjo prie kelto ir iš jo nepasipylė būrys paparacų. Gal ji ir jaučiasi nepelnytai persekiojama dėl prastos buvusio sužadėtinio reputacijos, bet niekas jos

nemedžioja dieną naktį. Na, ne visai.

- Kloja, niekas nematė, kad mes išvažiuojame.

- Žinau, žinau. Atsiprašau. Tiesiog... - Keltas pasviro priekin, ir duslus trinktelėjimas nubangavo per kojas iki pat kelių. - Baigta. Skęstam!

Neslėpdama pasipiktinimo Dženė papurtė galvą.

- Švartuojamės prieplaukoje, bailele tu.

- Juokauji? - Kloja apsidairė išplėtusi akis - priešais ją iš miglos išniro šešėliuose skendinti prieplauka. - Mums pavyko? O Viešpatie, mums iš tiesų pavyko!

- Man taip pat palengvėjo, kad tau neteks kautis su tuo berniuku dėl vietos gelbėjimosi valtyje.

- Aš tikrai jį įveikčiau, - po nosimi sumurmėjo Kloja sekdama tilteliu Dženei iš paskos.

Matyt, Dženė vis tiek išgirdo, nes atsisuko ir įdėmiai nužvelgė Kloją.

Dar prieš mėnesį Kloja buvo miela, laiminga mergina. Tokia, kuri niekada nejuokautų, kad susiims su vaiku dėl vietos gelbėjimosi valtyje. Galbūt giliai širdyje ji vis dar tokia pat kaip anksčiau, bet per kelias pastarąsias savaites

sulaukė tiek žiaurių gyvenimo smūgių, kad visus jos jausmus užgožė bukas skausmas – tarsi kūną būtų nusėję mėlynėmis.

Nereikia apie tai galvoti. Tik ne šią savaitę. Dženė suorganizavo kelionę, kad Kloja ištrūktų iš sumaišties, kuri kilo nutrūkus jos sužadėtuviams. Žemyne jos atsikratė paparacų; čia, vandenyje, nematyti jokių valčių, tykančių jas nufotografuoti.

Dženė patikino, kad nedideliame viešbutyje Baltųjų uolų saloje nėra televizorių, tik keletas prastai radijo bangas gaudančių atgyvenusių antenų. Tikėkimės, čia Klojos niekas neatpažins. Kelto trapas nusileido ant siauros medinės prieplaukos. Kloja giliai įkvėpė ir pamatė, kaip pro debesų plyšį prasiskverbė lopinėlis saulės šviesos. Mergina pažvelgė į pilkšvą dangų kaip tik tą akimirką, kai saulė sudraskė debesį – tai geras ženklas. Kloja pamanė, kad likimas keičiasi į gera. Iš rytų pūstelėjo šilto vėjo gūsis ir nuvijo šaltuką, kuris iki šiol ją stingdė.

– Eime! – šūktelėjo Dženė modama lipančiai į prieplauką negausiai grupelei keleivių. Gegužės pabaigoje oras labai permainingas, todėl į mažytę salą atvyko nedaug žmonių. Štai ką tik siautėjo klastinga audra, o dabar debesys jau

traukiasi ir darosi vasariškai šilta.

Prieplauka siūbavo ne ką mažiau negu kel-
tas, bet žengusi žingsnį Kloja pagaliau nurimo.

Dženė įsikibo jai į parankę:

- Ar pasiruošusi atsipalaiduoti?

- Taip.

- Viešbučio darbuotojai atveš mūsų lagami-
nus. Pakeliui nusipirksime maisto ir pirmyn.

Kai merginos pasuko prie pastatų, susispie-
tusių aplink nedidukę prieplauką, joms po ko-
jomis ėmė girgždėti smėlis. Dženė sakė, kad
vilų kompleksas stovi vos už pusės mylios,
todėl nusipirkti maisto galės ateiti pėsčiomis
ar atvažiuoti dviračiais.

- Juk pasiėmei visko, ko reikia „Margaritos“
kokteiliui?

Dženė patapšnojo per išsipūtusią rankinę, ir
Kloja išgirdo kažką tyliai teliūskuojant.

- Saugojau kaip savo akį.

- Nusipirksime šaldytų dietinių „Lean Cuisi-
ne“ pietų komplektų ir spurgų, gerai?

- Visiškai pritariu.

Į produktų sąrašą jos dar įtraukė traškučius,
gvakamolės padažą ir dietinę kolą. Taip pat
zefyrus ir šiek tiek vynuogių, kad numalšintų
sąžinės graužatį dėl per didelio nenaudingų

kalorijų kiekio. Po pusvalandžio merginos jau sėdėjo pajūryje išnuomoto namelio verandoje ir susikėlusios kojas ant turėklų laikė plastikinius puodelius su ledine „Margarita“.

- Mūsų laukia puiki savaitė, - žvaliai pareiškė Dženė.

Kloja nebuvo tuo tikra, bet kuo ilgiau galvojo, tuo labiau linko pritarti draugei. Ričmondo teismo rūmai ir buvęs Klojos sužadėtinis liko labai toli. Atrodo, kitame pasaulyje. Dženė nemelavo: nedidelėje viloje yra du miegamieji, virtuvė, vonios kambarys, veranda, nuo kurios galima stebėti banguojančią jūrą, ir nė su žiburiu nerasi televizoriaus. Maža to - mobiliojo telefono ekrane žybsi vos viena ryšio padala, todėl jeigu koks nors reporteris ir gautų jos telefono numerį, tai nieko nekeistų. Čia jos niekas nesuras, pamanė Kloja. Ji buvo pasirengusi sutirpti iš laimės čia pat, verandoje, senoviniame papilkėjusio medžio krėslė.

Stebuklą stebuklas - ji pagaliau atsipalaidavo! Vėl beveik jaučiasi savimi, nors nevisiškai. Tapo kiek atšiauresnė, kaip ant smėlio besikaitinanti laukinė katė. Atlėgo ir raumenų įtampa. Kloja užsidėjo akinius nuo saulės ir visu kūnu bei siela atsidavė paplūdimio malonumams.

Maksas Salivasas sugrubusiomis rankomis nusitvėrė laivo turėklą ir tarė sau, kad viskas bus gerai. Prie naujosios jachtos vairalazdės stovi jo brolis – pasirodo, jis greitai mokosi – o audra pamažu traukiasi. Eliotui puikiai sekėsi, tačiau Maksas vis tiek nepajėgė atplėšti žvilgsnio nuo jo nugaros vis tikėdamasis, kad brolis atsisuks. Galiausiai Eliotas atsisuko.

– Gal nori pats prišvartuoti?! – perrėkdamas vėją sušuko Eliotas ir palinko viršum vairalazdės. – Nesu tikras, kad man pavyks.

Maksas giliai įkvėpė ir paleido turėklą. Jis nemėgo plaukioti. Bet dar labiau nemėgo to daryti per audrą su žmogumi, kuris nieko nenučiuokia apie laivus. Tačiau pats prisivirė košės. Juk negalėjo leisti broliui plaukti į atvirą jūrą vieniui vienam, kad išmoktų valdyti jachtą. Žmonės šitaip ir žūsta. Todėl Maksas tik įprastai šyptelėjo ir neskubėdamas žengė prie kapi-tono kėdės.

– Gerai, – linktelėjo jis, – prišvartuosiu šitą mergytę.

– Mergytę? – sukluso Eliotas. – A, jūreivių žargonas.

Eliotas nusipirko jachtą norėdamas įrodyti sau, jog nėra darboholikas. Bet dabar jam ner-

ima kėlė mintis, kad teks išmukti pramogauti.

- Viskas bus gerai, - kuo žvaliausiai ramino Maksas, nors prieš akis vis dar tyvuliavo jūra ir nesimatė žemės. Vienas neapgaltotas judešys, ir vandenynas praris juos pasigardžiuodamas. Maksas visada saugojo Eliotą nuo pavojų ir dabar pasijuto išsekęs.

Po trijų mėnesių, praleistų Viduržemio jūroje ieškant lobio, šešios savaitės sausumoje atrodė kaip tikras rojus. Makso gyvenimas tobulas, ir jis negali to pakęsti. Bet nėra toks nedėkin gas, kad leistų tai suprasti kitiems. Jis grįžtelėjo į Eliotą - šis tvarkė įrangą. Eliotas turėtų mokytis, reikėtų pasikviesti brolių prie vairo, parodyti, kaip manevruoti prieplaukoje, bet Maksas nutarė palaukti geresnio oro. Kita vertus, jeigu Eliotas kaip reikiant trinktelėtų jachtos šonu į prieplauką, prireiktų remonto ir būtų galima pamiršti šias vadinamąsias *atostogas*.

Lyg bausdama už tokias mintis jachtą krestelėjo banga ir Maksas nuskriejo vairo link.

- Gerai jau, gerai, - sumurmėjo jis pavėjui ir pamojo broliui. - Eikš. Padėsiu tau prišvartuoti. Pats niekada neplauk į tokią vėtrą, negali žinoti, kas nutiks atviroje jūroje.

Maksas kantriai aiškino Eliotui apie pavojus,

kylančius plaukiant siauru molu ir kiek ramesne nediduke priplauka. Po kelių minučių Maksui jau maudė kietai surakintus žandikaulius ir įtemptus rankų raumenis, bet jachta stovėjo saugiai prišvartuota.

- Puikiai padirbėjai, - pagyrė Eliotą jis, nors iš tiesų norėjo drėbti: „Kodėl negalėjai tenkintis *golfu*, kaip kiti iš CDC¹ biuro?“

Eliotas užšoko ant priplaukos, Maksas jam padavė krepšius, ir abu rengėsi nedelsdami traukti išsinuomotos vilos link.

- Kaip radai šitą vietą?

Eliotas gūžtelėjo pečiais ir tarė:

- kažkas rekomendavo viename iš interneto forumų apie jachtas.

- Neblogai atrodo, - Maksas taip pat užšoko ant priplaukos, kurį laiką broliai ėjo tylėdami. Po kiek laiko Maksas pastebėjo, kad Eliotas įsitempęs.

- Eliotai, - prasižiojo nežinodamas, ar dera kalbėti apie buvusią brolio žmoną....

---

¹ Centers for Disease Control and Prevention (angl.) - JAV Ligų kontrolės ir prevencijos centrai (čia ir toliau - vert. pastabos).